

bliver udsat for indbrud, og som bliver overfaldet, fordi folk har behov for at få finansieret deres misbrug. Jeg synes faktisk, at forslaget anviser en fornuftig og langsigtet måde til at sikre, at politiet ikke skal bruge ressourcer på nogle mennesker, som vi gennem et præventivt arbejde kan hjælpe til at komme på livets rette sti på et langt, langt tidligere tidspunkt.

Som hr. Karsten Nonbo meget rigtigt påpegede, drejer det sig vist først og fremmest om sémantik, når nogen kan sige, at det at udsende et girokort skulle være en voldsomt stor ekstra arbejdsbyrde. Al anden registrering i politiets registre til brug for efterforskning skal jo finde sted, uanset om der er tale om advarsel eller bøde.

Den tredje kritiske påstand, som flere er kommet med i dag, er, at fængselspersonalet har det meget hårdt i dag, og at arbejdsmiljøet er dårligt, men forslaget vil medvirke til at skabe endnu ringere vilkår for de ansatte. Til det må jeg sige, at hvis man læser Fængselsforbundets hørings svar, er det faktisk i alt overvejende grad positivt. Der er kun den ene lille regnefejl, der fremføres som kritik, resten er faktisk ros til regeringen for at sætte hårdt imod hårdt og sikre, at der bliver gjort op med det regime, hvor det er stærke fanger og organiserede netværk og ikke kriminalforsorgens ansatte, der styrer fængslerne. Hvis man interesserer sig for de ansattes ve og vel, er der i hvert fald god grund til at stemme ja ved tredjebehandlingen.

Det sidste punkt, der er blevet rejst kritik af, er spørgsmålet om den stikvise urinprøvekontrol. Også her har Fængselsforbundet bakket op og endda ønsket, at også de anabolske steroider blev medtaget. Det er de så også blevet. Det er en del af regeringens nultolerancepolitik. Det mener jeg bestemt er noget, der først og fremmest vil være med til at sikre et bedre arbejdsmiljø for personalet i Kriminalforsorgens institutioner.

Kl. 16.15

Jeg må så også sige, at vi har valgt at tilrettelægge urinprøvekontrollen stikprøvevis netop for at imødegå den kritik, der kunne være om, at hvis det alene var på en konkret mistanke, ville det måske være vanskeligt for de ansatte at udpege de personer, som jo oftest er nogle af de stærkere; det kunne måske være vanskeligt, hvis de var de eneste personer, der skulle udføres en kontrol på, med de trusler og den utryghed, det kunne have til følge for dem, der er udpegerne.

Derfor har vi valgt at sige, at det her sker proportionalt. Alle er lige, alle kan risikere at blive

trukket ud til urinprøvekontrol. Og alle vil jo selvfølgelig, efter at man har været hele banden igennem, også være blevet pålagt en urinprøvekontrol. Det tror jeg er den rigtige måde at gribe sagen an på.

Til hr. Jann Sjursen, som var sådan lidt mere nuanceret og måske havde en lidt større skepsis til dele af lovforslaget, vil jeg sige: Vi er naturligvis indstillet på under udvalgsbehandlingen at besvare de spørgsmål, der måtte være, også efter at vi har valgt at imødekomme det kritikpunkt, der har været om, at man ikke skulle være for rigoristisk, når det gjaldt spørgsmålet om ikke at kunne bruge advarsler i ganske særlige tilfælde, og det vil vi gerne dyrke under udvalgsbehandlingen.

Endelig vil jeg gerne svare hr. Per Dalgaard, der også havde to helt konkrete spørgsmål. Spørgsmålet vedrørende de juridiske personer skal ikke helt opfattes sådan, som hr. Per Dalgaard lagde op til. Det er først og fremmest for at gøre Danmark i stand til fuldt ud at implementere rammeafgørelsen om bekæmpelse af narko, som vi har vedtaget i EU, hvor man kan sige, at det nok mere er i teorien, at det nogle gange er juridiske personer, der står bag, men det kunne være en forening, der stod bag en del af det her videresalg af narko. I de tilfælde kan man så benytte lovens rammer.

Men sagen er altså ikke den, at vi med det her lovforslag går ud og laver objektivt ansvar, så den person, der f.eks. ejer en restaurant eller et værtshus, hvor der findes et eller andet nede på gulvet, skal stå til ansvar for, at der ligger ting og roder rundt ude på toilettet eller på gulvet.

Det andet spørgsmål, som hr. Per Dalgaard rejste, var spørgsmålet om advarsler i forhold til turister. Der må jeg blankt erkende, at der har det vejet meget tungt for regeringen, at der skulle være en eller anden form for ubureaukratisk indstilling til, hvordan det her lovforslag skal virke i praksis. Et eksempel – og nok også et ganske velvalgt eksempel – ville være, at en ung turist, der er på Roskildefestival, bliver taget af politiet for overtrædelse af lovgivningen. Det er klart, at hvis personen har midlerne på sig, indriver man bøden med det samme. Det giver sig selv. Så har man fået pengene, og så er den sag klaret.

Men nogle gange vil tilfældet være sådan, at personen ikke har penge på sig, og det vil sige, at så skal politiet til at oprette en sag og kræve bødeinddrivelse, og den skal ligge i 5 år, og man skal tjekke, om personen nu er indrejst, og om